

CONCESSIÓ
DE LA
MEDALLA
I DE LA PLACA
NARCÍS
MONTURIOL
-2015-

Generalitat de Catalunya

Generalitat de Catalunya

© Generalitat de Catalunya
Departament d'Economia i Coneixement

Tiratge: 300 exemplars
Disseny gràfic: Àlex Ferrer
Disseny de la medalla de la contracoberta: Josep Maria Subirachs
1a edició: novembre de 2015
Dipòsit legal: B 26952-2015
Compaginació i impressió: Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions (EADOP)
Coordinació de l'edició i producció: Direcció General de Recerca, Secretaria d'Universitats
i Recerca

Consultable a:
[http://universitatsirecerca.gencat.cat/ca/01_secretaria_duniversitats_i_recerca/
premis_i_reconeixements/guardons_narcis_monturiol/](http://universitatsirecerca.gencat.cat/ca/01_secretaria_duniversitats_i_recerca/premis_i_reconeixements/guardons_narcis_monturiol/)

Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada (by-nc-nd): no es permet un ús comercial de l'obra original ni la generació d'obres derivades. Se'n permet la reproducció, la distribució i la comunicació pública sempre que se'n citi el titular dels drets (Generalitat de Catalunya, sobre l'edició). No es permet un ús comercial de l'obra original ni la generació d'obres derivades. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.ca>

DEPARTAMENT ADJUNT
A LA PRESIDÈNCIA

DECRET 86/1982,

de 15 d'abril, pel qual es creen la Medalla i la Placa Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic.

Amb la finalitat d'honorar les entitats o persones que s'hagin destacat marcadament pels serveis prestats a Catalunya per al progrés científic i tecnològic, cal instituir unes distincions que siguin atorgades per la Generalitat de Catalunya als qui en siguin creditors.

Per això, a proposta del Conseller Adjunt a la Presidència i d'acord amb el Consell Executiu,

DECRETO:

Article primer. - Es creen la Medalla i la Placa Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic per distingir les persones físiques i jurídiques que, per llurs mèrits, hagin contribuït destacadament a l'aportació de Catalunya en els camps científic i tecnològic. La Medalla s'atorgarà a persones físiques i la Placa a persones jurídiques.

Article segon. - Aquestes condecoracions seran executades en argent i la Medalla tindrà una miniatura.

Article tercer. - La concessió d'ambdues condecoracions serà feta per Decret a proposta del President o d'un Conseller i per acord del Consell Executiu.

DISPOSICIONS FINALS

Primera. - Es faculta el Conseller Adjunt a la Presidència per dictar les disposicions adients per al desplegament d'aquest Decret.

Segona. - Aquest Decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat.

Barcelona, 15 d'abril de 1982

JORDI PUJOL
President de la Generalitat de Catalunya

MIQUEL COLL I ALENTORN
Conseller Adjunt a la Presidència

DECRET

170/2015, de 28 de juliol, de concessió de la Medalla i de la Placa Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic a setze personalitats i tres institucions. Mitjançant el Decret 86/1982, de 15 d'abril, es van crear la Medalla i la Placa Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic per distingir les persones i entitats que, per llurs mèrits, hagin contribuït de manera destacada al desenvolupament de la ciència i la tecnologia a Catalunya.

La Generalitat de Catalunya considera oportú concedir novament aquests guardons en reconeixement a la trajectòria científica dels guardonats.

Per tot això, a proposta del conseller d'Economia i Coneixement i d'acord amb el Govern,

DECRETO:

Article 1

Atorgar la Medalla Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic a les persones següents:

Ramon Bacardit Cabado

Doctorat en Ciències Químiques per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). De 1981 a 2013 ha treballat a diferents seus de Henkel on ha dirigit diversos grups d'R+D dels quals han sorgit una mitjana de 50 patents per any. De 2009 el 2013 ha estat professor honorari de la Universitat de Tongji, Shanghai. L'any 2013 va posar en marxa Afinitica Technologies, SL, empresa derivada de Henkel.

Jaume Bertranpetit

Catedràtic de Biologia a la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i investigador en Biologia Evolutiva, especialment en evolució humana a partir de la informació del genoma. S'ha centrat en l'estudi i la comprensió de la diversitat del genoma humà, ha treballat en poblacions de tot el món i especialment en comprendre com la selecció natural ha modelat l'evolució a partir de les empremtes deixades al genoma.

Artur Bladé Font

Exiliat a França i Mèxic. Doctor en química (1960). Tornà a Catalunya el 1968 i treballà en un laboratori farmacèutic. De l'any 1982 a 2003 treballà

a la Generalitat de Catalunya, on va ser cap del Gabinet Tècnic de Recerca, Secretari del Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, subdirector general de Recerca i assessor de Relacions Internacionals.

Martine Bosman

Doctora en Física per la Universitat de Louvain-La-Neuve. Professora de recerca de l'Institut de Física d'Altes Energies (IFAE). La seva recerca se centra en la física de partícules elementals. Ha contribuït al disseny i la construcció d'ATLAS, un dels dos grans experiments al nou accelerador LHC del CERN. També ha ocupat càrrecs científics i institucionals en la Col·laboració ATLAS.

Françoise Breton Renard

Doctora en Etnologia Social (París, 1981), Màster en Geografia (1990), professora al Departament de Geografia de la UAB, la seva recerca se centra en l'estudi i la gestió dels espais costaners i marins i la seva governança. Dirigeix el grup de recerca interdisciplinària SGR INTERFASE. Participa i coordina projectes internacionals a la Mediterrània, a l'Àfrica i l'Àrtic.

Marta Cascante i Serratosa

Catedràtica de Bioquímica i Biologia Molecular a la Universitat de Barcelona (UB). La seva recerca se centra en l'estudi del càncer i les malalties metabòliques. Ha estat pionera en el desenvolupament d'eines per a l'anàlisi del control i la regulació de sistemes bioquímics amb finalitat biomèdica o biotecnològica.

Miquel Duran Portas

Catedràtic de Química Física a la Universitat de Girona (UdG), investigador a l'Institut de Química Computacional i Catalísi. La seva recerca, fent servir les eines de la química quàntica, se centra en estudis teòrico-computacionals de les propietats elèctriques i òptiques moleculars i les interaccions moleculars febles.

Jordi Galí Garreta

Doctor en economia pel Massachusetts Institute of Technology (MIT). Ha estat professor a les universitats de Columbia i Nova York. Actualment és director del Centre de Recerca en Economia Internacional (CREI), catedràtic de la UPF i Research Professor de la Barcelona Graduate School of Economics (Barcelona GSE). Les seves principals contribucions analítiques

zen la naturalesa de les fluctuacions econòmiques i el disseny òptim de la política monetària.

Antonio Gens i Solé

Doctor per l'Imperial College de Londres i catedràtic d'Enginyeria del Terreny de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). És autor de contribucions fonamentals a la mecànica del sòl i a l'enginyeria geotècnica. És Fellow de la Royal Academy of Engineering britànica i doctor honoris causa per la Universitat de Grenoble.

Jaume Llibre i Saló

Catedràtic de matemàtica aplicada a la UAB. Les seves investigacions principals se centren en el camp de la mecànica celeste i els sistemes hamiltonians, els sistemes dinàmics discrets i la teoria qualitativa de les equacions diferencials ordinàries.

Xavier Matias-Guiu

Metge especialista en Anatomia Patològica. Va treballar a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i al New England Medical Center a Tufts University als Estats Units. És catedràtic a la Universitat de Lleida (UdL) i a l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova. També és director de l'Institut de Recerca Biomèdica de Lleida (IRB Lleida). Està especialitzat en Patologia Molecular del Càncer Endocrí i Ginecològic.

Antoni Oliva Cuyàs

Catedràtic de Química Física a la UAB, on ha estat vicerector de Recerca i de Política Científica i Degà. També ha estat Director Executiu de l'Institut Català de Nanotecnologia. L'any 2000 va ser nomenat Director General de la CIRIT. Investigador en el camp de la Química Teòrica.

Josep Rizo i Rey

Llicenciat i doctorat en Química Orgànica i llicenciat en Física Teòrica per la UB. Professor de Biofísica, Bioquímica, Farmacologia i Neurociència a la University of Texas Southwestern Medical Center a Dallas. La seva recerca se centra en elucidar el mecanisme d'alliberament de neurotransmissors a les sinapsis neuronals emprant diverses tècniques biofísiques, especialment la ressonància magnètica nuclear.

David Serrat Congost

Doctor en Geologia i catedràtic de Geodinàmica externa a la UB. La seva recerca se centra, per una banda, en la geomorfologia glacial al Pirineu, a la Patagònia i Tierra del Fuego i a l'Antàrtida, i, per l'altra, en la geoarqueologia dels jaciments del Toll-Teixoneres i l'Esquerda. És el secretari científic de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

Joan Maria Thomàs i Andreu

Investigador ICREA Acadèmia i professor d'Història Contemporània a la Universitat Rovira i Virgili. És especialista en el règim franquista, feixismes, història d'Estats Units i comerç de materials estratègics amb l'Alemanya nazi des d'Europa i Àsia. Ha estat professor, investigador i conferenciant a universitats d'arreu del món.

Isabelle Vernos

Doctora en Biologia per la Universitat Autònoma de Madrid (UAM) i investigadora ICREA senior al Centre de Regulació Genòmica (CRG). Membre del Consell Europeu de Recerca (European Research Council, ERC), de la European Molecular Biology Organization (EMBO) i del Comitè Assessor de Ciència, Tecnologia i Innovació del Ministeri d'Economia i Competitivitat.

Article 2

Atorgar la Placa Narcís Monturiol a les institucions següents:

Centre d'Estudis Demogràfics (CED)

Fundat l'any 1984 a la UAB amb l'objectiu d'analitzar la dinàmica de la població a Catalunya. Sense oblidar la seva missió fundacional, en els seus primers trenta anys, el CED s'ha posicionat entre els centres de formació i recerca en demografia més prestigiosos d'Europa.

Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya (CBUC)

Fundat l'any 1996 per vuit universitats catalanes i per la Biblioteca de Catalunya amb la finalitat de millorar els serveis bibliotecaris mitjançant la cooperació. Va crear infraestructures bibliogràfiques i d'informació per a la totalitat de la comunitat universitària i investigadora de Catalunya.

Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona (RACAB)

Creada el 1764, ha estat present en tots els esdeveniments ciutadans que fan referència a les ciències i les arts aplicades, ja sigui corporativament o mitjançant els seus membres. Des de 1891, i durant cinquanta anys, el rellotge de la seva façana va marcar l'hora oficial de Barcelona.

Barcelona, 28 de juliol de 2015

ARTUR MAS I GAVARRÓ
President de la Generalitat de Catalunya

ANDREU MAS-COLELL
Conseller d'Economia i Coneixement

RAMON BACARDIT CABADO

Doctorat en Ciències Químiques per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Del 1981 al 2013 va treballar a diferents seus de la multinacional Henkel, primer a Barcelona, més tard a Mèxic i després a Düsseldorf, a la seu central de la companyia. Durant el doctorat, es va especialitzar en síntesi orgànica, i posteriorment a Henkel va treballar en el camp de la química inorgànica, concretament en el pretractament de superfícies metàl·liques com a pas previ a l'aplicació de pintura, un procés que va ser patentat.

Ha dirigit diversos grups d'R+D dintre de Henkel, en especial durant els darrers anys a Düsseldorf, a la Divisió d'Adhesius de l'empresa. D'aquests grups de recerca han sorgit una mitjana de 50 patents per any i múltiples publicacions en revistes científiques.

Ha dedicat molta atenció, en especial durant els darrers set anys, a desenvolupar el model d'*open innovation* a Henkel, que ha permès establir una xarxa molt àmplia d'universitats i instituts de recerca a escala internacional amb els quals l'empresa alemanya ha mantingut una relació molt estreta a través de diferents projectes. També ha establert quatre grups de recerca a Henkel a Catalunya.

Ha estat professor honorari de la Universitat de Tongji, a Xangai, del 2009 al 2013, on ha dirigit diversos treballs de recerca al voltant de la química per a la producció d'automòbils, principalment relacionats amb la reducció del consum d'energia. També ha presidit FEICA (Association of European Adhesives and Sealents Industry) des del 2010 fins al 2012.

L'any 2013 va posar en marxa una empresa derivada (*spin off*) de Henkel, Afinitica Technologies, SL, amb seu al campus de la UAB. Actualment dirigeix aquesta empresa, que desenvolupa i comercialitza adhesius especials de cianoacrilat per a noves aplicacions.

JAUME BERTRANPETIT

Catedràtic de Biologia per la Universitat Pompeu Fabra (UPF) i fundador de la Unitat de Biologia Evolutiva del Departament de Ciències Experimentals i de la Salut d'aquesta universitat. Va ser professor de la Universitat de Barcelona i deixeble de Luigi Luca Cavalli-Sforza a la Stanford University (Califòrnia).

La seva recerca es basa en l'estudi i la comprensió de la diversitat del genoma humà. Així, ha estudiat la genètica de les poblacions humanes, l'evolució molecular, la genòmica comparada i la interacció entre biologia evolutiva humana i altres camps, incloses la genètica dels caràcters i les malalties complexes, la genètica estadística i l'evolució i la història de les poblacions humanes. Actualment treballa en la comprensió evolutiva de xarxes funcionals i en com la selecció natural ha forjat la biologia única dels humans, en allò que es pot anomenar *biologia evolutiva de sistemes*. També investiga la diversitat del genoma a l'Àfrica i l'Índia.

Ha publicat més de 320 articles científics, la majoria des de la seva dedicació a l'estudi del genoma (1992), amb 236 articles indexats a PubMed i 268 a la ISI Web of Knowledge, amb un índex H de 53 (juny de 2015). En publicacions més recents aborda el desequilibri de lligament en el genoma i la detecció i la comprensió de la selecció natural en el genoma humà, tot buscant les bases genètiques de les adaptacions específiques dels humans o de poblacions concretes.

És membre directiu de diverses organitzacions científiques com ara la Institució Catalana d'Història Natural (ICHN), la Societat Catalana de Biologia de l'Institut d'Estudis Catalans (SCB-IEC) i l'Institut Català d'Antropologia (ICA). Ha estat degà de la Facultat de Ciències de la Salut i de la Vida de la UPF (1998-1999), vicerector de Política Científica de la UPF (1999-2001), director del Centre Nacional de Genotipatge (1994-2010) i director d'ICREA (Institució Catalana per a la Recerca i Estudis Avançats; 2007-2015).

ARTUR BLADÉ FONT

Fill de l'escriptor Artur Bladé Desumvila i de Cinta Font Margalef, el 1939 es va exiliar amb els seus pares. Va viure tres anys a Montpeller (França) i quinze a Mèxic, on va estudiar la llicenciatura de Química i Biologia a l'Escuela Nacional de Ciencias Biológicas, de l'Instituto Politécnico Nacional (Mèxic DF).

El 1957 va obtenir una beca de l'Institute of International Education per continuar els seus estudis als Estats Units i va obtenir el doctorat en Ciències Químiques el 1960 a la Universitat de Kansas. Posteriorment, amb una beca del Govern francès, va fer una estada postdoctoral a l'École Normale Supérieure de París el 1961. Va treballar després a l'empresa farmacèutica francesa ROUSSEL-UCLAF a París durant sis anys com a investigador en diversos camps, principalment en la química d'esteroides, en la química d'alcaloides derivats de la colquicina i en la síntesi total de prostaglandines.

Va tornar a Catalunya el 1968 i va treballar a Barcelona com a director de Recerca Química als Laboratoris Frumtost-Prem, on es va especialitzar en química de pèptids biològicament actius i va desenvolupar una síntesi semiindustrial de la TRH, hormona tripeptídica amb propietats antidepressives.

El 1982 es va incorporar al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya com a cap de servei del Gabinet Tècnic de Recerca. El 1986 va guanyar la plaça d'investigador del Consell Superior d'Investigacions Científiques, però va continuar a l'Administració catalana, on va ocupar diversos càrrecs relacionats amb la promoció de la recerca a Catalunya. Va ser secretari del Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT), subdirector general de Recerca al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació i assessor en matèria de relacions interregionals. Es va jubilar el desembre de 2003. A partir d'aleshores s'ha dedicat principalment a la promoció de la figura i l'obra literària del seu pare.

MARTINE BOSMAN

Doctora en Física per la Universitat de Louvain-la-Neuve (Bèlgica). Va ser becària i investigadora del Consell Europeu per a la Recerca Nuclear (CERN), investigadora visitant a l'Stanford Linear Accelerator Center i investigadora del Max Planck Institut de Munic. A principis dels anys noranta, es va traslladar a Barcelona i va ser investigadora de la Facultat de Física de la Universitat Autònoma de Barcelona i després de l'Institut de Física d'Altes Energies (IFAE), on és professora de Recerca des de l'any 2006.

La seva recerca se centra en la física de partícules elementals, a la frontera de la física d'altres energies. Ha estudiat les interaccions i les propietats dels quarks massius amb experiments a diversos acceleradors del CERN. Des de mitjan anys noranta, s'ha dedicat principalment a preparar ATLAS, un dels dos grans experiments del nou accelerador del CERN, el Large Hadron Collider (LHC), on ha contribuït al disseny i la construcció del detector. Aquest projecte té uns 3.000 col·laboradors distribuïts entre 178 instituts d'uns 40 països arreu del món.

Ha compatibilitzat la seva recerca amb la d'estudiants i *postdocs* i, al mateix temps, ha ocupat càrrecs científics. Ha liderat grups interns en el marc de la col·laboració en temes com ara la reconstrucció de feixos de partícules (*jets*), la física del *quark top* i la cerca de nous tipus de bosons de Higgs. Així mateix, ha participat en diverses activitats de govern d'aquesta col·laboració ATLAS, i va ser la presidenta del seu consell els anys 2012 i 2013.

És autora de més de 500 articles científics publicats en revistes especialitzades i forma part de comitès científics assessors de diverses institucions nacionals i internacionals.

FRANÇOISE BRETON RENARD

Doctora en Etnologia Social (París, 1981), màster en Geografia (1990) i professora al Departament de Geografia de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), s'ha especialitzat en la recerca per a l'estudi i la gestió dels espais costaners i marins i la seva governança. És investigadora de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals a la UAB i dirigeix el grup de recerca INTERFASE des del 1992, reconegut el 2005 com a grup de recerca de qualitat SGR. Experta reconeguda internacionalment en anàlisi i gestió integrada de zones costaneres (GIZC), des del 2002 és membre del Grup d'Experts en GIZC de la Unió Europea. Des del 2008 forma part del Comitè de Direcció de la Comissió de Sistemes Costaners de la Unió Geogràfica Internacional (IGU-CCS).

El 2001 va guanyar el concurs de l'Agència Europea del Medi Ambient i va crear a la UAB el Centre Temàtic Europeu de Territori i Medi Ambient (ETC-TE, 2001-2006), del qual és directora científica. L'ETC es renova amb concursos altament competitius cada tres anys. Entre el 2010 i el 2014, va coordinar el projecte EU FP7 PEGASO, sobre governança i desenvolupament sostenible al Mediterrani i el mar Negre.

Actualment, és membre del Programa Ambiental de les Nacions Unides (UNEP-MAP) al Mediterrani. El 2015 va obtenir una beca NILS per investigar la percepció social dels mamífers marins a l'Àrtic, en un marc de gestió ecosistèmica de la costa i del mar. També treballa en el projecte PATEO (2013-2016), coordinat per l'Institut de Recerca i Desenvolupament francès (IRD), per estudiar els litorals d'Àfrica de l'Oest i valorar-ne els riscos socioambientals com a conseqüència del canvi global.

MARTA CASCANTE I SERRATOSA

Catedràtica de Bioquímica i Biologia Molecular a la Universitat de Barcelona. Actualment lidera el grup de recerca Biologia de Sistemes Integrativa, Metabolòmica i Càncer, reconegut i finançat per la Generalitat de Catalunya. És membre de l'Institut de Biomedicina de la Universitat de Barcelona (IBUB) i de la Xarxa de Referència d'R+D+I en Química Teòrica i Computacional (XRQTC) de Catalunya.

La seva recerca se centra en l'estudi del càncer i les malalties metabòliques i ha estat pionera en el desenvolupament d'eines per a l'anàlisi del control i la regulació de sistemes bioquímics amb finalitat biomèdica o biotecnològica. Ha impulsat en gran mesura la internacionalització de la recerca que es fa a Catalunya en aquest camp com a investigadora principal en vuit projectes finançats per la Comissió Europea mitjançant el Setè Programa Marc i Horizon 2020 (H2020). Els darrers anys ha contribuït al desenvolupament de la metabolòmica i la fluxòmica i a la seva aplicació en la caracterització del metabolisme tumoral per identificar noves dianes terapèutiques.

Ha publicat més de 200 articles científics, i és membre actiu de diferents grups internacionals de treball en el camp de la biologia i la medicina de sistemes. Ha format part dels comitès científics assessors de diverses institucions nacionals i internacionals i recentment ha estat nomenada membre del grup d'experts internacionals que assessora la Comissió Europea sobre quines han de ser les prioritats en l'àrea de salut en el programa H2020.

Ha estat membre dels comitès directius de la International Metabolomics Society i de la Sociedad Española de Bioquímica. Ha format part de comitès editorials de diferents revistes i actualment forma part dels de les revistes *Metabolomics* i *BMC Systems Biology*. També ha rebut el premi ICREA Acadèmia 2010 en reconeixement a la seva trajectòria investigadora.

MIQUEL DURAN PORTAS

Doctor en Química per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i *postdoc* Fulbright-MEC a la Universitat de Califòrnia, Berkeley. Des del 1992 és catedràtic de Química Física a la Universitat de Girona (UdG). La seva recerca en el marc de l'Institut de Química Computacional i Catàlisi ha resultat en més de 200 articles sobre química quàntica centrada en l'estudi de les interaccions moleculars febles, les densitats moleculars bielectròniques i les propietats elèctriques moleculars no lineals.

Dedica una atenció primordial a la utilització intel·ligent de les TIC i de les xarxes socials en l'àmbit universitari i en la comunicació científica. Va impulsar el projecte LaQuímica.Net, per acostar la química de la universitat a l'ensenyament secundari i la societat. Actualment promou diversos projectes comunicatius digitals en el marc de la càtedra de Cultura Científica i Comunicació Digital, amb l'objectiu de fomentar la comprensió pública de la ciència.

Relacionat amb la innovació a l'educació superior, organitza la sèrie d'esdeveniments TEDxUdG, promou activament el coneixement obert, està implicat en el disseny i la impartició de MOOC i conrea el camp d'intersecció entre la ciència, la màgia i l'educació.

En diverses etapes, ha estat director del Departament de Química, vicerector de Professorat, vicerector de Política Científica i Planificació Estratègica i comissionat per al Programa UdG 2.0 a la UdG.

JORDI GALÍ GARRETA

Llicenciat i màster per ESADE. El 1989 es va doctorar en Economia al Massachusetts Institute of Technology (MIT). Ha estat professor a la Graduate School of Business de la Columbia University (Nova York; 1989-2004) i al Departament d'Economia de la New York University (1994-2000). L'any acadèmic 2005-2006 va ser professor visitant al MIT.

Actualment és director i investigador sènior del Centre de Recerca en Economia Internacional (CREI), catedràtic del Departament d'Economia i Empresa de la Universitat Pompeu Fabra i *research professor* de la Barcelona Graduate School of Economics (Barcelona GSE). És investigador associat del Centre for Economic Policy Research (CEPR), a Londres, i del National Bureau of Economic Research (NBER), a Cambridge (EUA). Ha estat elegit *fellow* de l'Econometric Society i membre de l'Institut d'Estudis Catalans i de l'Acadèmia Europea. L'any 2012 va ser president de la European Economic Association.

Ha estat coeditor de la *European Economic Review* i del *Journal of the European Economic Association*. Actualment és membre del consell editorial de l'*American Economic Journal: Macroeconomics* i de l'*International Journal of Central Banking*.

Entre altres premis i honors, ha rebut el premi Rei Jaume I d'economia (2004), l'Yrjo Jahnsson Award (2005), el premi Societat Catalana d'Economia (2008) i el Premi Nacional de Recerca (2011). També li han estat concedides dues *advanced grants* del European Research Council (2008 i 2013).

És autor de nombrosos articles en revistes especialitzades. Les seves principals contribucions analitzen la naturalesa de les fluctuacions econòmiques i el disseny òptim de la política monetària. Ha estat inclòs a la llista dels deu economistes més citats del món en el període 1997-2007 per *Essential Science Indicators* (Thomson Scientific). També és un *ISI highly cited scientist*.

ANTONIO GENS I SOLÉ

Doctor per l'Imperial College of Science and Technology de Londres i catedràtic d'Enginyeria del Terreny de la Universitat Politècnica de Catalunya. La seva activitat ha estat dedicada a la recerca, l'ensenyament i la pràctica geotècnica, en la qual ha fet contribucions fonamentals a la mecànica del sòl, la geomecànica i l'enginyeria geotècnica. És autor o coautor de més de 300 articles científics i és membre del comitè editorial de diverses revistes científiques internacionals. També ha intervingut en diversos projectes de construcció geotècnica de rellevància pública i tècnica.

Els darrers anys, la seva tasca ha estat mereixedora de diversos reconeixements. Ha rebut el Case History Award per l'American Rock Mechanics Association el 2006, l'RM Quigley Award per la Canadian Geotechnical Society el 2009 i l'Outstanding Contributions Award per la International Association for Computer Methods and Advances in Geomechanics el 2011. La Institution of Civil Engineers del Regne Unit li ha concedit la Telford Medal dues vegades, els anys 1994 i 2007; la George Stephenson Medal també dues vegades, els anys 2008 i 2012, i la Geotechnical Research Medal el 2014.

L'any 2007 va impartir la 47th Rankine Lecture, la conferència més prestigiosa en el seu camp. És membre de la Reial Acadèmia de Doctors de Barcelona i té la medalla Ildefons Cerdà del Col·legi d'Enginyers de Camins de Catalunya. El 2011 va ser nomenat *fellow* de la Royal Academy of Engineering britànica i ha estat elegit vicepresident per a Europa de la Societat Internacional de Mecànica del Sòl i Enginyeria Geotècnica per al període 2013-2017. L'any 2014 li van atorgar la Medalla d'Honor del Colegio de Ingenieros de Caminos i va ser nomenat doctor *honoris causa* per la Universitat de Grenoble.

JAUME LLIBRE I SALÓ

Catedràtic de Matemàtica Aplicada. Ha dut a terme la seva activitat investigadora principalment a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Va iniciar les seves recerques en temes de la mecànica celeste i els sistemes hamiltonians. Posteriorment es va interessar en els sistemes dinàmics discrets i en la teoria qualitativa de les equacions diferencials ordinàries.

Ha contribuït a la formació d'un grup important de matemàtics a la UAB que treballen en l'àmbit dels sistemes dinàmics i, en especial, en els temes de recerca esmentats anteriorment.

Els temes principals de la seva recerca són la dinàmica del problema de n -cossos, la integrabilitat dels sistemes diferencials, les òrbites periòdiques dels sistemes diferencials i, en particular, del problema 16 de Hilbert, el problema de distingir entre un centre i un focus, l'estructura periòdica de certes classes de funcions i la seva entropia topològica en espais de dimensió 1 i superior, entre d'altres.

XAVIER MATIAS-GUIU

Llicenciat en Medicina per la Universitat de Barcelona el 1982, i doctor en Medicina per la Universitat Autònoma de Barcelona el 1988. És especialista en anatomia patològica des del 1987. Del 1986 al 2002 va treballar com a metge adjunt i cap de la Secció d'Anatomia Patològica a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i també va ser professor titular d'Anatomia Patològica a la Universitat Autònoma de Barcelona. Els anys 1991 i 1992 va ser *research fellow in pathology* al New England Medical Centre a la Tufts University (Massachusetts).

El 2002 es va traslladar a la Universitat de Lleida i l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova com a catedràtic d'Anatomia Patològica i director del Servei d'Anatomia Patològica. Des del 2006 és el director de l'Institut de Recerca Biomèdica de Lleida (IRB Lleida).

Durant els anys d'activitat assistencial, docent i investigadora, s'ha especialitzat en la patologia molecular del càncer, en especial del càncer del sistema endocrí i l'aparell genital femení. El 2003 va ser nomenat membre del grup internacional per definir la classificació de l'OMS del càncer de tiroïdes, i el 2012, per definir la classificació de l'OMS del càncer d'úter.

El 2009 va rebre el premi Josep Trueta de recerca de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears per la seva activitat de recerca en patologia del càncer d'endometri. És acadèmic corresponent de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. Durant la seva trajectòria, ha publicat al voltant de 270 articles científics, que han estat citats unes 7.000 vegades en la literatura mèdica.

ANTONI OLIVA CUYÀS

Llicenciat en Química per la Universitat de Barcelona, DEA en Física Molecular per la Universitat de París VI i doctor en Ciències Químiques per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). La seva carrera docent i investigadora s'ha desenvolupat a la Universidad Autónoma de Madrid i a la UAB. El 1985 va esdevenir catedràtic de Química Física a la UAB.

La seva recerca ha estat centrada en l'estudi de la reactivitat química, l'efecte del dissolvent i l'estructura molecular de diversos compostos i biomolècules. Els darrers anys ha dedicat el seu esforç a la comprensió del mecanisme de la síntesi de les proteïnes que té lloc en el ribosoma. Ha publicat més d'un centenar de treballs en revistes d'elevat índex d'impacte.

A la UAB va ser vicerector de Recerca, vicerector de Política Científica, degà de la Facultat de Ciències i director executiu de l'Institut Català de Nanotecnologia, a la creació del qual havia contribuït. Des de la UAB també va contribuir a impulsar la creació del Centre de Visió per Computador, l'organització de la Summer Session de la International Space University (ISU) i el projecte MELiSSA (Micro-Ecological Life Support System Alternative).

Durant el període 2000-2004 va ser director general del Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT). La seva tasca principal va ser l'elaboració i l'aplicació del III Pla de Recerca de Catalunya que va fer donar un salt endavant a l'R+D duta a terme a Catalunya.

JOSEP RIZO I REY

Llicenciat en Química Orgànica (1981) i Física Teòrica (1988) per la Universitat de Barcelona. Entre el 1981 i el 1988 va fer la tesina i la tesi doctoral als laboratoris d'Ernest Giralt i Enrique Pedroso, on va treballar en l'anàlisi de suports sòlids per ressonància magnètica nuclear (RMN) en fase gel i en el desenvolupament de grups protectors polars per síntesi de pèptids.

Del 1989 al 1994 va fer recerca postdoctoral sobre el mecanisme de plegament de proteïnes al laboratori de la Lila Gierasch a la University of Texas Southwestern Medical Center a Dallas, on va establir el seu laboratori independent el 1995 i on actualment és professor de Biofísica, Bioquímica, Farmacologia i Neurociència.

La seva recerca està centrada en l'elucidació del mecanisme d'alliberament de neurotransmissors, un esdeveniment clau per al funcionament del cervell. Amb aquest objectiu, el seu laboratori estudia l'estructura atòmica i les interaccions de proteïnes clau en aquest sistema fent servir RMN i altres tècniques biofísiques. Aquests estudis es fan en estreta col·laboració amb els laboratoris de Thomas Südhof, que va rebre el premi Nobel de medicina el 2013 per la seva recerca en aquest camp, i de Christian Rosenmund. Entre molts resultats fonamentals fruit de la seva recerca, cal destacar la seva contribució a demostrar que la sinaptotagmina és el sensor de calci que provoca l'alliberament de neurotransmissors, i la reconstitució d'aquest procés *in vitro* amb les vuit proteïnes més essencials d'aquest sistema.

DAVID SERRAT CONGOST

Doctor en Geologia i catedràtic de Geodinàmica externa per la Universitat de Barcelona. Ha impartit docència de postgrau a la Universidade de São Paulo (Brasil), a la Universidad Católica del Norte (Xile) i al Centro Austral de Investigaciones Científicas (Argentina). Ha estat cap del Departament de Geologia Dinàmica, Geofísica i Paleontologia, secretari i degà de la Facultat de Geologia i vicerector de recerca de la Universitat de Barcelona, i rector de la Universitat de Vic (2002-2006), universitat que li concedí la Medalla Institucional (2010). També ha estat el primer director de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (AQU Catalunya).

Ha estat secretari i president de la Institució Catalana d'Història Natural, president del Grupo Español de Trabajo del Cuaternario (actual AEQUA) i *full member* de les comissions internacionals d'Estratigrafia de Europa i de Gènesis i Litologia dels Dipòsits Quaternaris, de l'INQUA. Va ser director general de Recerca de la Generalitat de Catalunya (1997-2002). Actualment és membre del consell editorial de *Contributions to Science* i *Cuaternario y Geomorfología* i del consell assessor d'Ausa.

La seva recerca se centra en geomorfologia i geoarqueologia al Pirineu, a la Terra del Foc, a l'Antàrtida, al jaciment de l'Esquerda a Roda de Ter i a les coves del Toll i Teixoneres, a Moià. Ha participat en treballs aplicats com ara els informes geològics del túnel del Cadí i de l'autopista de l'Ebre (Tudela-Saragossa) i en l'impacte ambiental dels traçats previstos del tren d'alta velocitat entre Lleida i Barcelona. Ha col·laborat també en treballs de síntesi i divulgació com ara *Història natural dels Països Catalans* i *Els sistemes naturals del Principat d'Andorra*.

Actualment és el secretari científic de l'Institut d'Estudis Catalans i membre del CAPCIT (Consell Assessor del Parlament sobre Ciència i Tecnologia).

JOAN MARIA THOMÀS I ANDREU

Llicenciat per la Universitat de Barcelona (UB) i doctorat per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) en Història Contemporània. Està especialitzat en l'estudi del règim franquista, els feixismes, la història dels Estats Units i el comerç de materials estratègics dels països neutrals, la Xina i el Japó amb l'Alemanya nazi durant la Segona Guerra Mundial. La seva tesi doctoral va rebre els premis Ciutat de Barcelona i de la Crítica Serra d'Or, i el 2013 va rebre la distinció ICREA Acadèmia. Com a docent ha rebut –formant part d'un equip– el Premi de Qualitat URV i el Jaume Vicens Vives.

És autor de vuit llibres sobre el feixisme a Espanya i sobre el règim de Franco, inclosos estudis biogràfics de personatges franquistes cabdals. Igualment, ha investigat les relacions de l'administració de Roosevelt amb Espanya durant la Guerra Civil espanyola i la Segona Guerra Mundial. Sobre aquest tema, ha publicat dos llibres que han estat traduïts a l'anglès i publicats a Nova York. És també coautor de setze llibres, així com de diversos articles científics.

Ha estat professor, investigador o conferenciant a les universitats de Wisconsin-Madison, London School of Economics and Political Science, Tel-Aviv, Tokyo Metropolitan, Otago-New Zealand, Adelaide, Tianjin, Dalian, Nanquín, South China Normal University, Jawaharlal Nehru, Jamia Millia Islamia, Mysore i Hyderabad.

Actualment és professor titular (acreditat com a catedràtic) de la Universitat Rovira i Virgili, on investiga per elaborar dues biografies polítiques –una a Espanya i l'altra a Estats Units–, així com sobre el comerç de wolframí d'Espanya, Portugal, la Xina nacionalista i la Xina ocupada pel Japó amb l'Alemanya nazi.

ISABELLE VERNOS

Llicenciada en Ciències Biològiques per la Universidad Complutense de Madrid el 1981. Va obtenir el doctorat per la Universidad Autónoma de Madrid el 1989.

Després de dues estades postdoctorals al Wellcome/CRC Institute de la University of Cambridge i a l'European Molecular Biology Laboratory (EMBL; Heidelberg), va establir el seu propi grup de recerca al programa de biologia cel·lular a l'EMBL. Des de l'any 2005 és investigadora sènior d'ICREA al Centre de Regulació Genòmica (CRG). El seu grup ha contribuït substancialment a l'estudi dels mecanismes moleculars de la divisió cel·lular, i ha identificat importants vies i molècules amb funcions essencials en les cèl·lules sanes, la desregulació de les quals està associada a patologies tumorals. Ha dirigit catorze tesis doctorals i ha publicat més de 70 articles de recerca en prestigioses revistes internacionals.

És membre de l'EMBO (European Molecular Biology Organization) des del 2005. L'any 2011 va ser nomenada membre del Consell Científic de l'ERC (European Research Council) i des del 2012 és membre del Comitè Assessor de Ciència, Tecnologia i Innovació (Ministeri d'Economia i Competitivitat).

CENTRE D'ESTUDIS DEMOGRÀFICS (CED)

El Centre d'Estudis Demogràfics (CED) va néixer l'any 1984 com un consorci entre la Generalitat de Catalunya i la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). És una institució capdavantera de recerca i formació en demografia a escala europea i actualment forma part del sistema de centres CERCA.

De la mà de la doctora Anna Cabré, en els seus primers trenta anys de vida ha impulsat amb èxit recerca bàsica i aplicada en estudis de població en àmbits tan diversos com ara demografia històrica, família i fecunditat, envelliment, salut i mercat de treball, migracions internacionals, mobilitat residencial, habitatge i projeccions de població. Ha estat el bressol acadèmic i formatiu dels principals experts en població del nostre país. Ha format més de 45 doctors en demografia i nombroses cohorts de demògrafs gràcies als seus programes de mestratge, organitzats conjuntament amb el Departament de Geografia de la UAB.

Des de l'inici s'ha orientat cap a la recerca d'excel·lència i la transferència de coneixements i ha consolidat una destacada presència en xarxes internacionals de població. La seva missió original és prendre el pols demogràfic de la societat catalana i difondre els principals resultats de la seva recerca.

CONSORCI DE BIBLIOTEQUES UNIVERSITÀRIES DE CATALUNYA (CBUC)

El Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya (CBUC) va ser constituït l'any 1996 per vuit universitats catalanes i per la Biblioteca de Catalunya. El seu objectiu era la millora dels serveis bibliotecaris a través de la cooperació i de la creació d'infraestructures bibliogràfiques i d'informació per a la comunitat universitària i investigadora de Catalunya.

Ja el mateix any de la seva fundació va crear el Catàleg col·lectiu de les universitats de Catalunya (CCUC) per integrar els registres bibliogràfics de les principals biblioteques universitàries i de recerca de Catalunya. El CCUC té actualment més de 5 milions de títols que es corresponen amb més de 10 milions de documents físics. Aquests documents són accessibles per qualsevol usuari mitjançant el servei de préstec entre biblioteques. Els bibliotecaris tenen amb el CCUC una eina de catalogació cooperativa que ha permès la unificació de pautes, la catalogació per còpia i una visibilitat més gran dels seus fons.

El 1999 es va iniciar el servei de contractació conjunta d'informació electrònica, amb el nom de Biblioteca Digital de Catalunya (BDC), en què també participen altres universitats de l'àrea lingüística catalana. La BDC consta de 18.600 revistes electròniques, a més de llibres electrònics i bases de dades.

El CBUC també ha creat repositoris cooperatius d'informació electrònica, com ara tesis doctorals (TDX), revistes culturals i erudites (RACO), documents de recerca (RECERCAT), materials docents (MDX) i col·leccions digitalitzades referides a Catalunya (MDC). Aquests documents provenen de les institucions associades i el seu accés és obert a la comunitat investigadora mundial.

El 2014, el CBUC es va fusionar amb un altre consorci universitari especialitzat en tecnologies de la informació, el Centre de Serveis Científics i Acadèmics de Catalunya (CESCA), per constituir el Consorci de Serveis Universitaris de Catalunya (CSUC).

REIAL ACADÈMIA DE CIÈNCIES I ARTS DE BARCELONA (RACAB)

Al segle XVIII, quan Barcelona no tenia universitat, alguns ciutadans van sentir la necessitat de conèixer les noves ciències i, el 18 de gener de 1764, van constituir la Conferència Fisicomatemàtica Experimental, convençuts que el seu coneixement era el que feia les nacions riques i pròsperes.

En els dos segles i mig de la seva existència, la Reial Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona (RACAB) ha influït en gairebé tots els esdeveniments científics de la ciutat, com ara la introducció del daguerreotip, la radiografia, l'enllumenat de gas i la creació de col·leccions naturalístiques. Alguns acadèmics van contribuir a la restauració de la Universitat a Barcelona.

La RACAB té una especial tradició en els estudis meteorològics, astronòmics i sísmics. La reforma de la seva seu a finals del segle XIX va incloure dues cúpules, l'una per a estudis meteorològics i l'altra destinada a l'astronomia, en la qual es va instal·lar un telescopi meridiana per poder donar l'hora oficial a Barcelona.

Les activitats en aquestes tres branques de la ciència van estar a l'origen de l'Observatori Fabra, construït gràcies al suport de Camil Fabra i de les administracions locals. Des del 1904, a l'Observatori s'han fet importants treballs i descobriments. Actualment, aquestes observacions es complementen amb les de l'Observatori Astronòmic del Montsec, amb el nou telescopi compartit amb el Real Observatorio de la Armada de San Fernando.

Recentment, la RACAB ha estat admesa com a membre d'ALLEA (All European Academies), l'entitat que agrupa la cinquantena d'acadèmies més importants d'Europa. D'altra banda, l'activitat de l'Observatori Fabra ha estat reconeguda com a *historic site* per la European Physical Society. La RACAB també ha estat distingida amb la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona.

MEDALLES “NARCÍS MONTURIOL”
Relació de guardonats 1982-2012

JOAQUIM AGULLÓ I BATLLE (1997)
JORDI AGUSTÍ I BALLESTER (2003)
RAMON AGUSTÍ I COMES (2001)
JOAN ALBAIGÉS I RIERA (1989)
RAMON ALBAJES I GARCIA (2002)
MARÍA ERMITAS ALCALDE PAIS (2009)
MARIÀ ALEMANY I LAMANA (2003)
PEDRO LUÍS ALONSO FERNÁNDEZ (2009)
EDUARDO ALONSO I PÉREZ DE AGREDA (2000)
JOSEP AMAT I GIRBAU (1989)
JOSEP M. ANTÓ I BOQUÉ (1994)
PERE ARÚS I GORINA (2003)
MARÍA EUGENIA AUBET SEMMLER (2009)
FRANCESC X. AVILÉS I PUIGVERT (2001)
LOLA BADIA I PÀMIES (2000)
LINA BADIMON I MAESTRO (1993)
JAUME BAGUÑÀ I MONJO (2000)
ALBERT BALCELLS I GONZÀLEZ (2009)
ÀNGEL BALLABRIGA I AGUADO (1991)
MANUEL BALLESTER I BOIX (1984)
SALVADOR BARBERÀ SÁNDEZ (2012)
JAUME BARCELÓ I BUGEDA (1996)
ALBERT BARELLA I MIRÓ (1983)
M. DOLORS BARÓ I MARINÉ (2005)
CARME BATLLE I GALLART (2005)
MARÍA PAZ BATTANER ARIAS (2006)
PILAR BAYER I ISANT (1997)

MIGUEL BEATO DEL ROSAL (2006)
LLUÍS BEL I DÍAZ (1983)
LOURDES BENERÍA I FARRÉ (2002)
JOAN BERTRÁN I RUSCA (1995)
JOAN BLADÉ I PIQUÉ (1994)
PERE BOHIGAS I BALAGUER (1983)
ORIOI BOHIGAS I GUARDIOLA (2005)
ORIOI DE BOLÒS I CAPDEVILA (1982)
JOAN BORDAS I ORPINELL (1996)
CARME BORRELL I THIÓ (2005)
FRANCESC XAVIER BOSCH I JOSE (2005)
FÀTIMA BOSCH I TUBERT (2001)
MIQUEI BRUGUERA I CORTADA (2000)
JOAQUIM BRUNA I FLORIS (2012)
PERE BRUNET I ROSA (1993)
ARTUR CABALLERO I LÓPEZ (1983)
ROSA CABALLOI I LORENZO (1997)
LUISA F. CABEZA (2012)
M. TERESA CABRÉ I CASTELLVÍ (1996)
ANNA CABRÉ I PLA (1993)
JORDI CAMÍ I MORELL (2000)
ELÍAS CAMPO GÜERRI (2012)
FRANCESC CAMPS I DÍEZ (1997)
RAMON CANAL I MASGORET (1995)
RAMON CARBÓ I CARRÉ (1993)
EUDALD CARBONELL I ROURA (2000)
ANGEL CARDAMA I AZNAR (1995)
MANUEL CARDONA I CASTRO (1982)
DAVID CARDÚS I PASQUAL (1984)
JOSEP CARRERAS I BARNES (1991)

JAUME CASABÓ I GISPERT (1996)
MARIA CASADO I GONZÀLEZ (2006)
JOAQUIM CASAL I FÀBREGA (2012)
ALÍCIA CASALS I GELPÍ (1998)
CREU CASAS I SICART (1983)
ENRIC CASASSAS I SIMÓ (1989)
MANUEL CASTELLET I SOLANAS (1991)
JOSEP CASTELLS I GUARDIOLA (1989)
MANUEL CASTELLS I OLIVÁN (2002)
JOSEFINA CASTELLVÍ I PIULACHS (1995)
RICARD CASTILLO I COFIÑO (1993)
JOSEP CEGARRA I SÀNCHEZ (1991)
MARÍA DEL CARMEN CLAVER CABRERO (2006)
JOAN MARIA COMPTE I GUINOVART (1992)
LLUÍS CORNUDELLA I MIR (1986)
JOSÉ COSTA I LÓPEZ (2005)
JOSEP CUATRECASAS I ARUMÍ (1986)
EMILIO CUSTODIO I GIMENA (1995)
JOSEP MARIA DOMÈNECH I MATEU (1986)
JOSEP DOMINGO FERRER (2012)
ALBERT DOU I MAS DE XEXÀS (2003)
EULÀLIA DURAN I GRAU (2005)
MERCÈ DURFORT I COLL (2001)
JOSEP EGOZCUE I CUIXART (1984)
DIETER EINFELD (2012)
FRANCESC ESPANYOL I COLL (1984)
CLAUDI ESTEVA I FABREGAT (2002)
XAVIER ESTIVILL I PALLEJÀ (1995)
MARTA ESTRADA I MIYARES (1994)
JOAN ESTRUCH I GIBERT (2006)

ENRIQUE FERNÁNDEZ I SÁNCHEZ (1994)
GABRIEL FERRATÉ I PASCUAL (1989)
RAFAEL FERRÉ I MASIP (1996)
ISIDRE FERRER I ABIZANDA (2003)
RAMON FOLCH I GUILLÉN (1991)
JOSEP FONT I CIERCO (1998)
JOSEP MARIA FONT I RIUS (1983)
JORDI FONT I RODÓN (2003)
JOSEP FONTANA I LÁZARO (2002)
MÀRIUS FOZ I SALA (1989)
AMADEU FOZ I TENA (1983)
ENRIC FREIXA I PEDRALS (1984)
MARÍA TERESA FREIXES SANJUÁN (2009)
VALENTÍ FUSTER DE CARULLA (1993)
JAUME GÁLLEGO I BERENGUER (1995)
FAUSTO GARCIA HEGARDT (2009)
MARIA DOLORS GARCIA I RAMON (2003)
FRANCISCO GARCÍA-VALDECASAS SANTAMARÍA (1989)
MIQUEL GASSIOT I MATAS (1993)
JOSEP GIBERT I CLOLS (2005)
SALVADOR GIL I VERNET (1986)
JOSEP MARIA GIL-VERNET I VILA (1986)
CLIMENT GINÉ I GINÉ (2012)
MARIA PAU GINEBRA MOLINS (2012)
FRANCESC GIRAL I PRAT (1993)
ERNEST GIRALT I LLEDÓ (1992)
JOAN GIRBAU I BADÓ (1997)
RAMON GOMIS DE BARBARÀ (2001)
LLUÏSA GRÀCIA I SOLÉ (2006)
JORDI GRAS I RIERA (1983)

ENRIC GRATACÓS I MASANELLA (1986)
JAUME GUÀRDIA I MASSÓ (1994)
JOSEP GUARRO ARTIGAS (2001)
RICARD GUERRERO I MORENO (2000)
JOAN GUINOVART I CIRERA (1998)
FRANCESC GUIU I GIRALT (1995)
ENRIC HERRERO I PERPIÑAN (1996)
JORDI ISERN I VILABOY (2012)
LLUÍS JOFRE I ROCA (2009)
JOAN JOFRE I TORROELLA (1997)
DAVID JOU I MIRAVENT (1991)
FERRAN LAGUARTA I BERTRAN (2006)
MIGUEL ÀNGEL LAGUNAS I HERNÁNDEZ (1992)
XAVIER LLIMONA I PAGÈS (2006)
ANTONI LLORET I ORRIOLS (2005)
LLUÍS MALLART I GUIMERÀ (1995)
JOAQUIM MALUQUER I DE MOTES (1983)
JOAQUIM MALUQUER I NICOLAU (1983)
RAMON MARGALEF I LÓPEZ (1982)
ABEL MARINÉ I FONT (2001)
GENOVEVA MARTÍ I CAMPILLO (2012)
MANUEL MARTÍ I RECOBER (1992)
ANDREU MAS-COLELL (1989)
JOAN MASSAGUÉ I SOLÉ (1993)
CONXITA MIR CURCÓ (2009)
CARLES MIRAVITLLES I TORRAS (1992)
JOAN MODELELL I MAINOU (1996)
JOAQUIM MOLAS I BATLLORI (2000)
MARISSA MOLINAS DE FERRER (2009)
EMILIO MONTESINOS SEGUÍ (2012)

MARIA TERESA MÓRA I AZNAR (1992)
JOAN RAMON MORANTE I LLEONART (1998)
ASUNCIÓN MORENO I BILBAO (2005)
MARCIAL MORENO I MAÑAS (2002)
JOSEP LLUÍS MORENZA I GIL (1994)
MANUEL MUNDÓ I MARCET (1991)
JORDI NADAL I OLLER (1983)
JACINT NADAL I PUIGDEFÀBREGAS (1992)
FRANCESC NAVARRO I LÓPEZ (1995)
XAVIER OBRADORS I BERENGUER (1998)
JOSEP O'CALLAGHAN I MARTÍNEZ (1984)
SANTIAGO OLIVELLA I NEL-LO (1998)
EUGENIO OÑATE IBÁÑEZ DE NAVARRA (1989)
JOAN ORÓ I FLORENSA (1982)
MONTSERRAT PAGÈS I TORRENS (2005)
JAUME PALAU I ALBET (1986)
RAMON PALLÀS I ARENY (2002)
PERE DE PALOL I SALELLES (1989)
RAMON PARÉS I FARRÀS (1986)
ÀNGELS PASCUAL DE SANS (2005)
PERE PASCUAL I DE SANS (1986)
RAMON PASCUAL I DE SANS (1991)
JORDI PASCUAL I GAINZA (1997)
ÀNGEL PELLICER I GARRIDO (1994)
JOSEP PERARNAU I ESPELT (1997)
CARLES PERELLÓ I VALLS (2002)
MIQUEL ÀNGEL PERICÀS I BRONDO (2005)
JOAN PRAT I CARÓS (2003)
ANTONI PREVOSTI I PELEGRÍN (1989)
FRANCESC PUCHAL I MAS (1998)

PERE PUIGDOMÈNECH I ROSELL (1992)
LLUÍS PUIGJANER I CORBELLA (1994)
RICARD PUJOL I BORRELL (1995)
AGUSTÍ PUMAROLA I BUSQUETS (1983)
JOAN RAMON I TORRES (2005)
ROGER H. RANGEL (2006)
ENRIC RAS I OLIVA (1986)
GEMMA RAURET I DALMAU (1992)
LLUÍS REVERT I TORRELLAS (1989)
ORIOI RIBA I ARDERIU (1992)
MANUEL RIBAS I PIERA (1992)
GEMMA RIGAU I OLIVER (2006)
ANDREU RIPOLL I MUNTANER (2001)
MARTÍ DE RIQUER I MORERA (1983)
FRANCESC XAVIER RIUS FERRÚS (2009)
RAMON ROCA I PUIG (1984)
ENCARNA ROCA I TRIAS (2002)
JOAN RODÉS I TEIXIDOR (1989)
ROBERT RODRÍGUEZ I ROISIN (1997)
IGNACIO ROMAGOSA I CLARIANA (1998)
JOANDOMÈNEC ROS I ARAGONÈS (2006)
JACINT ROS I HOMBRAVELLA (2005)
JAUME ROTÉS I QUEROL (1991)
CONXITA ROYO I CALPE (2005)
CIRIL ROZMAN I BORSTNAR (1986)
MÀRIUS RUBIRALTA I ALCAÑIZ (2003)
JORDI SABATER I PI (2005)
JOSEP ANTONI SALVA I MIQUEL (1992)
LLUÍS ANTONI SANTALÓ I SORS (1984)
MARTA SANZ I SOLÉ (1998)

ANNA MARIA SASTRE I REQUENA (2003)
NÚRIA SEBASTIÁN GALLÉS (2012)
FRANCESC SERRA I MESTRES (1989)
ANTONI SERRA I RAMONEDA (2003)
ANNA MARIA SERRA I TORT (2009)
FÈLIX SERRATOSA I PALET (1992)
MIQUEL SIGUAN I SOLER (2005)
JOAQUIM SILVESTRE BENACH (2009)
CARLES SIMÓ I TORRES (1994)
JOAN SOLÀ I CORTASSA (2003)
IGNASI DE SOLÀ-MORALES I RUBIÓ (1994)
MANUEL DE SOLÀ-MORALES I RUBIÓ (2000)
XAVIER SOLANS I HUGUET (1997)
FRANCESC SOLÉ I PARELLADA (2006)
JOAN ANTONI SUBIRANA I TORRENT (1986)
ROLF TARRACH I SIEGEL (1996)
JAVIER TEJADA I PALACIOS (1993)
JAUME ANTONI TERRADAS I SERRA (1992)
JOSEP MARIA TERRICABRAS I NOGUERAS (2000)
LLUÍS TORNER I SABATA (2009)
GEZA TOLNAY WINTERNITZ (1984)
CARME TORRAS I GENÍS (2000)
ENRIC TRILLAS I RUIZ (2000)
MERCÈ UNZETA I LÓPEZ (2006)
MARIA JESÚS URIZ I LESPE (2005)
MATEO VALERO I CORTÉS (1993)
CARLES VALLBONA I CALBO (1991)
ANNA VEIGA I LLUCH (2005)
MARTÍ VERGÉS I TRIAS (1995)
JOAN VERNET I GINÉS (1984)

LLUÍS VICTORI I COMPANYYS (1998)
JOSEP VIGO I BONADA (1993)
JOAN VILA I VALENTÍ (1986)
MIQUEL VILARDELL I TARRÉS (1996)
JUAN JOSÉ VILLANUEVA I PIPAÓN (1997)
CARMINA VIRGILI I RODON (1986)
JORDI VIVES I PUIGGRÓS (1993)
XAVIER VIVES I TORRENTS (2001)
SOLEDAD WOESSNER I CASAS (1994)

PLAQUES “NARCÍS MONTURIOL”

- INSTITUCIÓ CATALANA D’HISTÒRIA NATURAL (IEC) (1983)
- INSTITUT QUÍMIC DE SARRIÀ (1983)
- OBSERVATORI DE L’EBRE (1984)
- ACADÈMIA DE CIÈNCIES MÈDIQUES DE CATALUNYA I BALEARS (1986)
- EQUIP DE TRASPLANTAMENT CARDÍAC DE L’HOSPITAL DE LA SANTA CREU I SANT PAU (1986)
- EQUIP DE TRASPLANTAMENT DE FETGE DE L’HOSPITAL INFANTIL DE LA CIUTAT SANITÀRIA DE LA VALL D’HEBRON(1986)
- MUSEU DE LA CIÈNCIA DE LA FUNDACIÓ “LA CAIXA” (1986)
- LABORATORI MUNICIPAL DE BARCELONA (1991)
- UNITAT DE TRASPLANTAMENT HEPÀTIC DE L’HOSPITAL CLÍNIC (1991)
- INSTITUT DE TECNOLOGIA DE LA CONSTRUCCIÓ DE CATALUNYA (ITEC) (1991)
- INSTITUT DE BOTÀNICA DE BARCELONA (1992)
- INSTITUT DE PALEONTOLOGIA MIQUEL CRUSAFONT DE SABADELL (1992)
- FUNDACIÓ PUIGVERT (1992)
- OBSERVATORI FABRA (1992)
- INSTITUT CATALÀ DE TECNOLOGIA (1993)
- FUNDACIÓ JAUME BOFILL (1993)
- INSTITUT DE RECERCA I TECNOLOGIA AGROALIMENTÀRIES (IRTA) (1995)
- CENTRE NACIONAL DE MICROELECTRÒNICA-INSTITUT DE MICROELECTRÒNICA DE BARCELONA (IMB) (1996)
- MUSEU DE LA CIÈNCIA I DE LA TÈCNICA DE CATALUNYA (1996)
- SERVEIS CIENTIFICOTÈCNICS DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA (1996)
- CENTRE INTERNACIONAL DE MÈTODES NUMÈRICS EN ENGINYERIA (CIMNE) (1998)

CENTRE DE RECERCA ECOLÒGICA I APLICACIONS FORESTALS
(CREAF) (1998)

INSTITUT DE FÍSICA D'ALTES ENERGIES (IFAE) (2000)

CENTRE DE RECERCA MATEMÀTICA (CRM) (2000)

CENTRE DE SUPERCOMPUTACIÓ DE CATALUNYA (CESCA) (2001)

CENTRE DE VISIÓ PER COMPUTADOR (CVC) (2001)

FUNDACIÓ LA MARATÓ DE TV3 (2001)

AGRUPACIÓ ASTRONÒMICA DE SABADELL (2002)

SOCIETAT CATALANA DE BIOLOGIA (2002)

INSTITUT MUNICIPAL D'INVESTIGACIONS MÈDIQUES (IMIM)
(2003)

INSTITUT CARTOGRÀFIC DE CATALUNYA (2003)

INSTITUT UNIVERSITARI D'ESTUDIS DEL PRÒXIM ORIENT ANTIC
DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA (2005)

FUNDACIÓ JORDI GOL I GURINA (2005)

CENTRE TECNOLÒGIC FORESTAL DE CATALUNYA (CTFC) (2006)

INSTITUT D'INVESTIGACIONS BIOMÈDIQUES AUGUST PI I SUNYER
(IDIBAPS) (2006)

CENTRE DE REGULACIÓ GENÒMICA (CRG) (2009)

INSTITUT CATALÀ D'INVESTIGACIÓ QUÍMICA (ICIQ) (2009)

TELEVISIÓ DE CATALUNYA SA PEL PROGRAMA *QUÈQUICOM*
DEL CANAL 33 (2009)

INSTITUT DE RECERCA BIOMÈDICA (IRB BARCELONA) (2012)

FERO, FUNDACIÓ D'ESTUDIS I RECERCA ONCOLÒGICA (2012)

OBRA SOCIAL "LA CAIXA" (2012)

